

ל"ג בעומר

הלמוד בבלי מסכת יבמות דף סב עמוד ב

אמרו: שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא, מגבת עד אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמם, עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום, ושנאה להם ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמעון, והם הם העמידו תורה אותה שעה תנא: כולם מתו מפסח ועד עצרת. אמר רב חמא בר אבא, ואיתימא ר' תיבא בר אבין: כולם מתו מיתה רעה.

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף פ' עמוד א

אמר רבי יוחנן: סתם מתניתין רבי מאיר, סתם תוספתא רבי נחמיה, סתם ספרא רבי יהודה, סתם ספרי רבי שמעון, וכולהו אליבא דרבי עקיבא.

סתם ספרא - תורת כהנים. סתם ספרי - ספר וידבר ומשנה תורה, והאי סתמא דכי ימלא ליה צמחנה תורה הוא.
חליצא דר' עקיבא - ממה שלמדו מר' עקיבא אמרום.

שולחן ערוך אורח חיים סימן תצג

סעיף א

נוהגים שלא לישא אשה בין פסח לעצרת עד ל"ג לעומר, מפני שבאותו זמן מתו תלמידי רבי עקיבא, אבל לארס ולקדש, שפיר דמי (ונשואין נמי-מי שקפץ וכנס אין עונשין אותו) הגה: מיהו מל"ג בעומר ואילך הכל שרי (אבודרהם ב"י ומנהגים).

איכה רבה (בבב) פרשה ב ד"ה רבי היה דורש

כד הוה חזי ר' עקיבא לבן כוזבא הוה אמר דרך כוכב מיעקב (במדבר כד יז), דרך כוכבא מיעקב, זה מלך המשיח.

רמב"ם הלכות מלכים פרק יא הלכה ג

ואל יעלה על דעתך שהמלך המשיח צריך לעשות אותות ומזוזה דברים בעולם או מחיה מתים וכיוצא בדברים אלו, אין הדבר כך, שהרי רבי עקיבא חכם גדול מחכמי משנה היה, והוא היה נושא כליו של בן כוזבא המלך, והוא היה אומר עליו שהוא המלך המשיח, ודימה הוא וכל חכמי דורו שהוא המלך המשיח, עד שנהרג בעונות, כיון שנהרג נודע להם שאינו, ולא שאלו ממנו חכמים לא אות ולא מופת, ועיקר הדברים ככה הן, שהתורה הזאת חוקיה ומשפטיה לעולם ולעולמי עולמים, ואין מוסיפין עליהן ולא גורעין מהן.

השגת הראב"ד/ אל יעלה על דעתך וכו', א"א והלא בן כוזבא היה אימר אנא הוא מלכא משיחא ושלחו חכמים לבדקו אי מורת ודאין או לא וכיון דלא עביד הכי קטלוהו.

ותו יום (=ל"ג בעומר) ביקש רבי שמעון בר יוחאי להסתלק מן העולם, והיה מסודר דבריו.

נתכנסו החברים לביתו, והוא אמר להם:

עתה שעת רצון היא, מיילים קדושות שלא גיליתי עד עתה רצוני לגלותן...

ובל אותו היום לא נסקה האש מן הבית,

ולא היה איש אשר יקרב אליו - כי לא יבול,

כי האור והאש היו מסביב לו.

משיגאה מיטתו פרתה באוויר, זאש הייתה לוחשת לפניה.

והנה נשמע קול:

"עלו ובואו והתכנסו לחילולה של רבי שמעון בר יוחאי".

על-פי ספר הזוהר, אידרא זוטא, דברים - פרשת האדני, עמ' רצ

תלמוד בבלי מסכת ברכות דף טא עמוד ב

תנו רבנן: פעם אחת גזרה מלכות הרשעה שלא יעסקו ישראל בתורה, בא פפוס בן יהודה ומצאו לרבי עקיבא שהיה מקהיל קהלות ברבים ועוסק בתורה. אמר ליה: עקיבא, אי אתה מתירא מפני מלכות? אמר לו: אמשול לך משל, למה הדבר דומה - לשועל שהיה מהלך על גב הגנה, וראה דגים שהיו מתקבצים ממקום למקום, אמר להם: מפני מה אתם בורחים? אמרו לו: מפני רשתות שמביאין עלינו בני אדם. אמר להם: רצונכם שתעלו ליבשה, ונדור אני ואתם כשם שדרו אבותי עם אבותיכם? אמרו לו: אתה הוא שאומרים עליך פקח שבחיות? לא פקח אתה, אלא טפש אתה! ומה במקום חיותנו אנו מתיראין, במקום מיתתנו על אחת כמה וכמה! אף אנחנו, עכשיו שאנו יושבים ועוסקים בתורה, שכתוב בה [דברים ל'] כי הוא חייך וארך ימך - כך, אם אנו הולכים ומבטלים ממנה - על אחת כמה וכמה.

אמרו: לא היו ימים מועטים עד שתפסוהו לרבי עקיבא וחבשוהו בבית האסורים, ותפסו לפפוס בן יהודה וחבשוהו אצלו. אמר לו: פפוס! מי הביאך לכאן? אמר ליה: אשריך רבי עקיבא שנתפסת על דברי תורה, אי לו לפפוס שנתפס על דברים בטלים.

בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה, והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל, והיה מקבל עליו עול מלכות שמים. אמרו לו תלמידיו: רבינו, עד כאן? אמר להם: כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך - אפילו נוטל את נשמתך, אמרתי: מתי יבא לידי ואקיימו, ועכשיו שבא לידי לא אקיימו? היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד. יצתה בת קול ואמרה: אשריך רבי עקיבא שיצאה נשמתך באחד.

אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: זו תורה וזו שכרה? [תהלים י"ז] ממתים ירך ה' ממתים וגו' - אמר להם: חלקם בחיים. יצתה בת קול ואמרה: אשריך רבי עקיבא שאתה מזומן לחיי העולם הבא.

תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף יח עמוד א

תנו רבנן: כשחלה רבי יוסי בן קיסמא, הלך רבי חנינא בן תרדיון לבקרו. אמר לו: חנינא אחי, אי אתה יודע שאומה זו מן השמים המליכה? שהחריבה את ביתו ושרפה את היכלו, והרגה את חסידיו ואבדה את טוביו, ועדיין היא קיימת, ואני שמעתי עליך שאתה יושב ועוסק בתורה [ומקהיל קהלות ברבים] וכפני מונח לך בחיקך! אמר לו: מן השמים ירחמו. אמר לו: אני אומר לך דברים של טעם, ואתה אומר לי מן השמים ירחמו, תמה אני אם לא ישרפו אותך ואת ספר תורה באש!

אמרו: לא היו ימים מועטים עד שנפטר רבי יוסי בן קיסמא, והלכו כל גדולי רומי לקברו והספידוהו הספר גדול, ובחזרתו מצאוהו לרבי חנינא בן תרדיון שהיה יושב ועוסק בתורה ומקהיל קהלות ברבים וס"ת מונח לו בחיקו. הביאוהו וכרבוהו בס"ת, והקיפוהו בחבילי זמורות והציתו בהן את האור, והביאו ספוגין של צמר ושראום במים הניחום על לבו, כדי שלא תצא נשמתו מהרה. אמרה לו בתו: אבא, אראך בכך? אמר לה: אילמלי אני גשרפתי לבדי היה הדבר קשה לי, עכשיו שאני גשרף וס"ת עמי, מי שמבקש עלבונה של ס"ת הוא יבקש עלבוני. אמרו לו תלמידיו: רבי, מה אתה רואה? אמר להן: גלין גשרפין ואוניות פורחות.

אף אתה פתח פך ותכנס [בך] האש! אמר להן: מוטב שיטלנה מי שנתנה ואל יחבל הוא בעצמו. אמר לו קלצטוניר: רבי, אם אני מרבה בשלהבת ונוטל ספוגין של צמר מעל לבך, אתה מביאני לחיי העולם הבא? אמר לו: הן. השבע לי! נשבע לו. מיד הרבה בשלהבת ונטל ספוגין של צמר מעל לבו, יצאה נשמתו במהרה. אף הוא קפץ ונפל לתוך האור. יצאה בת קול ואמרה: רבי חנינא בן תרדיון וקלצטוניר מזומנין הן לחיי העולם הבא.

בכה רבי ואמר: יש קונה עולמו בשעה אחת, ויש קונה עולמו בכמה שנים.

תלמוד בבלי מסכת מגילה דף ו עמוד א

אמר רבי יוסי בר חנינא: מאי דכתיב [זכריה ט'] והסרת דמיו מפיו ושקציו מבין שניו ונשאר גם הוא לאלהינו, והסרת דמיו מפיו - זה בית במיא שלהן, ושקציו מבין שניו, זה בית גליא שלהן, ונשאר גם הוא לאלהינו - אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות שבאדום. [זכריה ט'] והיה כאלף ביהודה ועקרון כיבוסי - אלו תראטריות וקרקסיות שבאדום שעתידין שרי יהודה ללמד בהן תורה ברבים.

ילקוט שמעוני תורה פרשת חקת רמז תשנ"ט

"והולכתי עורים בדרך לא ידעו ובתיבות לא ידעו אדריכסו אשים מהשך לפניהם לאור ומעקשים למישור אלה הדברים עשיתם ולא עזבתם". "אלה הדברים אעשה" אין כתיב כאן, אלא "עשיתם", כבר עשיתם גליתים לרבי עקיבא וחכריו, אמר רבי אחא דבריס שלא נגלו לו למשה נגלו לרבי עקיבא שנאמר וכל יקר ראתה עיני זה רבי עקיבא